Ч. 172. Середа 17 (4) серпня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Дорожня мяса і ради на неї. — Поворот босаньских емґрантів до вітчини. — Положенє в Македонії — з Персиї.

Дорожнеча мяса стала нині найбільше пекучою справою і займає як широкі маси населеня так і верховодячі круги державні і політичні. На перший крик піднятий в сій справі у Відни кинулись міродайні круги зараз шукати на то якоїсь ради. В міністерстві рільництва зібрала ся зараз конференция, одні жадали сейчас заказу вивозу рогатої худоби за границю, домагали ся отвореня румуньскої границі а деякі круги звернулись просто против різників і загрозили їм бойкотом. Декотрі ґазети, може й не без рациї, доказують, що дорожню мяса викликали штучно таки самі різники, як то вже раз бувало. Характеристичне, що против замкненя границі для вивозу запротестовано зі сторони впливових товариств рільничих в Австриї а так само підняли ся й на Угорщині голоси против того. Аґрарна Централя вислала до президиї міністерства і до міністерства рільництва і торговлі телеґраму слідуючого змісту:

Аґрарна Централя протестує в як найбільше рішучий спосіб против видання розпорядженя на заказ вивозу худоби, бо через то був би передовсім на завсігди зруйнований наш вивіз до Німеччини, стан худоби в Австриї був би насильно позбавлений вартости а то довело би до цілковитої руїни австрийске селяньство. — Рівночасно завізвала аґрарна централя австрийскі і угорскі центральні товариства, щоби они прилучили ся солідарно до сего протесту.

Та й на Угорщині — як доносить „Budapesti Naplo“ — противні замкненю границі. Кажуть, що угорске правительство не згодить ся під ніяким услівєм на заказ вивозу мяса. Угорске правительство не єсть такої самої гадки що й віденьскі християньскі социяли. Угорске міністерство рільництва займає ся заєдно справою дорожнечі мяса і поробило вже цілий ряд енерґічних мір. Передовсім стан худоби має бути збільшений. Зменшеня дорожнечі можна однак аж на зиму еподівати ся. Небавком будуть отворені границі румуньска і сербска а скількість довоженого мяса вплине без сумніву користно на ціну.

Характеристичне також, що шеф секциї в австрийскім міністерстві рільництва п. Залєский сказав, що після его погляду жалі на дорожнечу мяса суть трохи пересадні і біда не така велика, як єї представляють. П. Залєский заявив також, що конференция в міністерстві не ухвалила нічого, бо була лиш інформативної натури а о вислідах своїх нарад предложить міністрам, котрі аж 16 і 17 с. м. приїдуть до Відня. — Так отже в пекучій справі дорожнечі мяса не зроблено досі нічого.

Із Скопля в Македонії доносять, що там відбуло ся сими днями віче босаньских еміґрантів, на котрім представлено сумне положенє тих мослемітских родин, що вийшли з Босни і запротестовано против того, що турецкий комітет кольонізацийний обіцював переселенцям золоті гори а відтак лишив їх в найбільшій нужді. Віче ухвалило однодушно вернути до вітчини і сю ухвалу повитано окликом в честь цісаря Франц Йосифа. Як звістно, босаньско-герцеґовиньский сойм ухвалив 30.000 корон на перевезенє еміґрантів не маючих средств до того. Еміґрация з Босни значно тепер зменшила ся, а просьби о позволенє повороту до краю надходять щораз численніші.

Із Солуня доносять: За приміром Бол-

Очиці вуйка Томи.

(З ческого — Сватоплюка Чеха).

Очиці вуйка Томи були звістні в цілім сусідстві. Про ті очиці можу розповісти з власного досьвіду. Я замешкую комнату, що відділена від мешканя вуйка Томи лише замкненими дверми, які заставлено шафою. Для людий, що бавлять ся в сплетні, ся комната була би неоціненою перлою, бо як в „уху Діоніза“ можна би тут підслухувати кождий віддих сусіда.

Хотяй я не конче приятель таких акустичних уладжень, всеж таки винаймив сю комнату на порученє мого попередника, котрий запевнив мене, що в сусідстві мешкає тихий, старий вдовець. Мій сусід, вуйко Тома, був справді старший, спокійний чоловік, але він мав — очиці.

Ті очиці являли ся щодень між другою а третою годиною по полудни на сцену і переміняли зрештою спокійного вдівця на хвилю в ревучого льва.

Властиво очиці не являли ся на сцену, вуйко Тома лише їх шукав.

Нещастє хотіло, що та година припадала якраз в тій порі, коли я міг по обіді подрімати.

Спробую описати оден з тих епізодів, в котрих виступали очиці, о скілько мій слух годен був їх зміркувати а моя уява доповнити.

Час акциї, як сказано, між другою а третою по полудни. Двері скрипнули. Дзвінкий голосок кличе:

— Вуйку, пополуднева ґазета!

— Добре!

Поважні кроки... шелест паперу... тишина...

— Деж они знов поділи ся? Де они? — Вуйко Тома перешукує очивидячки свої кишені.

— Ах, знаю вже, де они, знаю вже.

Кілька посувистих кроків, скрипіт... Отворено мабуть якусь скриню.

— Що? І тут нема?

Незрозуміле бурмотанє, шелест одежі, ходженє сюди й туди, голоснє отвиранє шуфляд, перекидуванє ріжних предметів, вилаженє і злаженє з крісел... Кроки стають чимраз голоснійші, енерґічнійші, стукіт чимраз більший. Тупанє ногою!

— Пропали! Немов під землю провалили ся! Се гарний порядок, нема що казати! Коби хоть раз...

Сильне отворенє дверий.

— Тересо!

Різкий жіночий голос з далека:

— Чого хочеш?

— Ходи сюди!

Инші, скорі кроки:

— Що стало ся?

— Де мої очиці?

— Де ти їх положив, там певно будуть.

— Де я їх положив? В сірий сурдут встромив їх. Пригадую собі докладно, що я вложив їх у футерал і встромив в кишеню від сурдута.

— То мусять там бути! Якже-ж можуть бути деінде?

— Алеж їх там нема! Нігде не можна їх знайти. Я вже перешукав цілу комнату, нігде ані сліду по них! Справді, взірцевий тут порядок!

— Порядок удержувати се твоя річ! Говорю тобі вічно, що мусиш очиці класти все на одно, означене місце...

— Хиба не чуєш? Таже кажу, що вложив їх до футералу і з футералом встромив до сірого сурдута і то до внутрішної, лівої кишені. Се-ж аж надто означене місце!

— Гарне означене місце, коли їх там годі знайти!

— Прошу тебе, Тересо, не лють мене! Сховай свою мудрість для себе і поглянь ліпше в инших комнатах. Ви певно закинули їх кудись дальше!

— Не будь сьмішним! Кому твої очиці в голові? До чого нам твої очиці здали ся?

— Ярослав бушує тут всюди, як лише відверну ся. Кождої хвилі тащить щось гет, він всього потрібує. Цілий день вилїгує ся у вікні і зиркає до акторки, що мешкає напротив. Я тобі вже нераз казав, що ти не повинна того терпіти. Хто знає, чи він не наложив собі мої очиці, щоби зробити більше враженє. У такого вітрогона всьо можливе...

(Тут мушу зазначити, що очиці вуйка Томи подібні зовсім до тих, якими старі бабусї послугують ся при читаню молитов).

гарів із Струмниці устроїли також і жителі Видени та Ґевґелї віче щоби висказати ся против руху дружин і заявити правительству, що они не будуть зовсім піддержувати ворохобнї. Говорять однак, що ся заява не відповідає зовсім намірам сільского населеня і вийшла лиш під впливом правительства.

Тимчасом переводять власти й дальше роззброєнє місцевого населеня, причім в християньских домах міста Кепрелї, при зелїзници Солунь-Скопле знайдено 8 кільо динаміту, 12 бомб і значне число карабінів, в Преполю знайдено також в домах християн 12 бомб і 55 карабінів; в Колшинї і Новім вароши відобрано у магометан 248 карабінів а в Іштинї знайдено 22 кільо динаміту і 13 бомб. Се послїдне місто внаслїдок опорного становища одної части болгарского населеня обсаджено від трох днів войском.

В напрямі як до болгарскої границї, именно-же від Кістенділа, пороблено ще окремі приготовленя, щоби не пустити болгарских дружин на болгарску сторону. Говорять, що болгарскі дружини носять ся з пляном повисаджувати у воздух шляхи зелїзничі і знищити оселї магометаньских еміґрантів.

Як доносять з Теґерану, наміряє 70-лїтний Ессад ель Мульк, котрий від часу скиненя з престола Магомета Алї в липни минулого року управляє державою в імени 12-лїтного шаха, уступити з реґентії, бо не похваляє різнї з передтамтої недїлї, говорять однак, що радикальному кабінетови удасть ся спонукати єго, щоби не уступав, бо в противнім случаю вибухли би знов непокої на провінциї.

Кажуть, що перскі міністри постановили зажадати усуненя російского войска з Персиї. Російский посол заявив, що войско би усунено, скоро би Персия сповнила слїдуючі условя: 1) щоби задержати дотеперішний стан козацкої бриґади; — 2) щоби російскому товариству копалень продовжено час, в котрім предложили би свої бажаня і 3) щоби впущено до краю 80 самоїздів без всякої оплати митової. Супротив тих жадань перске правительство стоїть на тім становищи, що присутність російского войска в Персиї єсть зі становища права народів несправедливостию. Персия сьвідома того, що против тої несправедливости не може инакше виступити як лиш з формальним дипльоматичним протестом, але она не думає годити ся на якісь условя за відкликанє войска, щоби не дати тим причини покликувати ся на то, що нїби то Росия мала якесь право держати своє войско в Персиї.

Новинки.

Львів, дня 16-го серпня 1910.

— **В краєвім варстатї научнім** для виробу забавок в Яворові можна вже вписувати учеників на курс науки, який зачинає ся дня 1 вересня. В випадках, які заслугують на увзглядненє, можуть вписи бути приняті пізнїйше. Условини приняття учеників: Укінченє з добрим поступом бодай народної школи, поверх 12 лїт житя і фізична здібність до варстатової працї. Се заведенє має на метї при помочи теоретичної і практичної науки піднести домашний промисл і образувати учеників в забавочнім промислї. Наука триває 4 лїта і є безплатна, а ученики дістають винагороду за виконані роботи. Убогі ученики можуть найти місце в шкільній бурсї. Близших відомостий удїляє заряд школи.

— **Зимова школа господарска в Чернівцях.** Відповідно до постанови буковиньского сойму буде в Чернівцях основана зимова школа господарства. Анкета під проводом віцемаршалка дра Смаль-Стоцкого відбула сими днями нараду над орґанізацийним статутом сеї школи. В сїй анкетї взяли участь віцепрезидент краєвої ради культури адміністрацийний радник Баєр, директор Сірке, професор Ґалїн, начальний управитель Маєр і господарский інспектор Полєк. Ся господарска школа має бути отворена вже з кінцем вересня. Призначена она для селяньских синів й складати-меть ся з трох, зовсім окремішних відділів: руского, румуньского та німецкого. Начальна управа спільна. Шкільної оплати не буде нїякої. Для пильних а убогих учеників буде роздїлювати ся річно 30 стипендий по 100 К.

— **Українські виставці в Одесі** оголошують слїдуючий зазив: Гурток місцевих Українців улаштовує на одескій виставцї 1910 р. виставку української периодичної преси. Сею дорогою звертаємо ся до шановних представників української преси (як европейскої так американьскої) запомогти нас в тій справі і надіслати по одному примірнику свого видання, а також просимо шановне громадянство підтримати наше дїло і в кого є надіслати задля цієї мети один примірник з тих часописий, які тепер вже не виходять, але колись істнували — задля репрезентациї нашого культурного руху в історичного боку. З правдивим поважанєм *В. Томенко*, (Адреса: Одесса. Україна. Почтамт, почтова скринка 1555. В. К. Томенко).

— **Самоубийства.** В лісї коло Буде під Перемишлем найдено дня 9 с. м. в полудне труп якогось старого чоловіка лїт може з 65. Труп лежав під деревом, а на кілька кроків подальше видко було на гиляцї пірваві мотузки. Завізваний лїкар ствердив, що смерть наступила в наслїдок удушеня може перед двома днями. З того, що труп мав на шиї слїди від мотузка, можна здогадувати ся, що погибший сам собі смерть зробив через повішенє, а відтак урвав ся і може бути, ще відійшов кілька кроків, а відтак впав неживий. Як з одежі можна здогадувати ся, був то якийсь ремісник. — Йосифа П., лїт 28, жінка кондуктора зелїзничого в Стрию, приїхала оногди до Львова лїчити ся і замешкала тут у своїх родичів при ул. Городецкій ч. 14 б. В суботу вечером зажила ложку лізолю і в кілька годин опісля померла в страшних муках. Причиною самоубийства була невилїчима хороба рака.

— **Передісторичні останки.** В Бруснї старім, селї чесанівского повіта виконано при добуваню каменя в глубинї півтора метра 3 великі кістяки, 1 камінний ніж і урни, яких було кілька. На жаль з незнання річи виконуючі люди вищербили дві урни, а одну розбили на кілька частий. Кістяки вказують, що належали до якихсь великанів; цїлість зберегла ся не зле. Справою заняв ся н. староста Бартманьский і повідомив консерватора.

— **Розбійничий напад в Сучаві.** Якась невислїджена доси ватага розбишаків напала в Сучаві в ночи з 6 на 7 с. м. около 1 год. на помешканє дра Сперберa, положене в самім ринку. Розбишаків було 6, а всї були замасковані і узброєні в револьвери. Наставившись до розбудженим зі сну з револьверами зажадали виданя всїх гроший і дорогоцїнностий які знаходять ся дома та загрозили, що коли би хтось важив ся ставити

— Прошу тебе, не говори дурниць і дай менї їх пошукати!

Із шелесту, який тепер доносив ся до моєї комнати, зміркував я, що панї Тереса шукала спокійно та систематично, а тимчасом вуйко Тома добував із шафи одіж і кидав на землю.

— Кляро! Кляро!

Дзвінкий голос здалека:

— Зараз, вуйцю, зараз!

Знов инші, вже треті кроки, сим разом легонькі, скочні.

— Кляро, ти не знаєш, де мої очицї? Не бачилась їх де? Чуєш добре, що ми їх шукаємо, а не журиш ся нічим. Цїлий божий день гапуєш лише при тих дурних повістях...

— Алеж вуйку, не вільно менї читати? Я не читаю так богато, вибираю лиш добру лектуру.

— А я тобі кажу, що з того вічного читаня нема нїякого хісна. То лиш марнованє часу. Даю тобі слово, що колись всї твої книжки кину в огонь. Коли вже твоя мама така слаба і нерозумна, що ві всім дає тобі волю, то мушу виступити я, твій вуйко і опікун!

Тереса не видержала довше і заговорила різко:

— То робить так опікун? Так говорить брат про свою сестру в присутности єї доньки?.. На, маєш свої очицї, на, маєш їх і стидай ся! Диви, де я їх знайшла: тут, па твоїм бюрку, в твоїй коробцї на циґара, котрої крім тебе не доторкає ся нїяка жива душа більше!

Павза.

Нарештї відзиває ся вуйко Тома:

— То я мав вложити очицї до коробки? Знаєш, то найлїпший доказ, що... Ну, того ще не було! Таже футерал порожний? А я знаю певно, зовсім певно, що я вложив їх до футералу.

Четверта особа входить до комнати.

Тереса: — Чого тут хочеш? Пильнуй лїпше книжки!

Вуйко Тома: — Славку, ходи во сюди! Близше! Ще близше! Так! Хухни на мене!

Тереса: — Але що ти гадаєш?

Вуйко Тома: — Гадаю то, що він вже виполокав собі рот. Ярославе, признай ся щиро: ти куриш мої циґара?

Ярослав: — Алеж вуйку — — не вже ви гадаєте, що я — — я ще нїколи не доторкнув ся ваших циґар.

Вуйко Тома: — Ну, може бути, вірю тобі, мушу тобі вірити і було би дуже сумно, як би я мусів уважати тебе за брехуна. Але прецї скажи менї, як сей порожний футерал дістав ся до моєї коробки від циґар? Зрештою як ти гадаєш, що мої очицї тобі до лиця, то помиляєш ся страшенно. Очицї для такого молокососа! Тай взагалї забороняю тобі раз на все то зиркане крізь вікно на другий бік, розумієш, куди... Такий недозрілий хлопчиско а вже флїрт єму в голові!

Ярослав: — Який флїрт?

Тереса: — Тепер вже менї за богато! Вигадуєш річи, які єму навіть не снили ся нїколи!

Вуйко Тома: — Тобі за богато? Тобі? Менї, менї за богато тої гарної господарки, за богато аж до переситу! Не можу ґазети прочитати, бо нїчого нема на своїм місцї!... А ти глянь но на того многонадїйного молодика! Він ще сьміє ся! Сьміє ся зі старого вуйка! Не переч! Я добре бачив! Лише зіпсутий хлопець спосібний до такої зухвалости! Затям собі: Молодїж, що висьміває сивий волос...

Тереса: — Але не роби з мухи вола! Як він засьміяв ся, то не з зухвалости. Таже се штука не аби-яка несьміяти ся з тої комедиї з очицями, що повтаряєть ся майже щодень. Очицї твої і ти сам повинен на них уважати! Найменшого не маєш права ганити господарку за те, чого винною лише твоя розсїяність. Як тут часом щось не в порядку, то лише ти сему винен, ти з твоїми заклятими очицями!

Вуйко Тома: — Гей, гей! Так говорить ся про старшого брата і голову родини? Так? Отже я роблю непорядок, я перешкодою? Ну, добре, добре... Всьо скінчило ся, всьо! Бувайте здорові! Господаруйте тут самі, я не буду вам на перешкодї!

Сильні кроки, скрипіт дверий від шаф — вуйко Тома шукає очевидячки свого капелюха.

— Де мій парасоль? О, тут! І, як видко, знов один прут в нїм зломаний! Я носив його цїле передполудне з собою, ну, як би так був дощ падав, гарно були би висьміяли мене. Так, так, взірцева господарка!

Лопіт — вуйко Тома видко хоче в гнїві отворити парасоль.

Тріс!

— Очицї! Очицї! Випали з парасоля, вуйку!...

(Конець буде).

хоч би лиш найменший опір або кричав о поміч, то будуть стріляти. Др. Спербер дрожачи зі страху віддав розбишакам цілу готівку, але они не вдоволили ся тим, лиш зігнавши цілу майже онімілу зі страху родину до одної комнати і поставивши в дверех і коло вікон сторожу, взяли ся перешукувати ціле помешкане розбиваючи шафи, куфри і шуфляди забираючи готівку і біжутерию. Позабиравши що дало ся, щезли всі без сліду. Повідомлена о тім нападі жандармерия розвела слідство, але доси без всякого успіху. Можна лиш здогадувати ся, що була то ватага взломників і розбишаків, походячих з Росиї і Румунії, куди й зараз по нападі повтікали. Зараз слідуючої ночи потім нападі пробовало 6 якихсь взломників добути ся до зелізничої каси в Сучаві і вже виломили були крати у вікна, але надійшовші люди напудили їх і они повтікали в сторону як до румуньскої границі.

— **Дрібні вісти.** Доповняючий вибір одного члена ради повітової в Горaицях з групи громад міских розписаний на день 2 вересня с. р. — Ров. Рошманова, піддана росийска дала знати на поліцию, що єї чоловік Іван, слухач медицини втік зі Львова забравши з собою цілий єї посаг в сумі 15.000 долярів і біжутериї загальної вартости 2000 К. — Підчас повени в Японії згинуло 1112 людий, вода знищила 3395 домів і тисячі людий остались без стріхи. Вода вже опадає. — На місци пожеж на площи виставовій в Брукселі знайдено серед згарищ дві огнетревалі каси комітету виставового, в котрих було 140.000 франків.

— **Гостина М. Коцюбиньского у Ворохті.** До „Діла" доносять: Гурток Українців, що літною порою живе на сьвіжім воздусі у Ворохті, зачислить день 11 серпня до найкрасших споминів сегорічного побуту в наших горах. Рано розійшлась чутка, що наш письменник Коцюбиньский повернув з італіяньского острова Капрі, де він лічив ся зі своєї недуги, і по дорозі загостив до Ворохти. Кождого з них зелектризувала весела вістка і щиро тішив ся кождий, не лиш тим, що він повернув в нашу сторону, а що більше тим, що він здоровий на тілі приходить сюди. Кождий хотів бачити єго, почути хоть одно слово від него. І дійстно знайшлись усі разом, хоть і не богато їх, тих літників Українців в Ворохті, може осіб з пятнайцять. В день опровадили нашого письменника по своїх знакомих, по гарних місцях в самій Ворохті, а вечером уладили малий комерс в честь дорогого гостя. Пізно в ночи відпровадили гостя до єго кватири, при звуках українських пісень. Бо і якже инакше? Другого дня, 12. серпня вибрав ся наш гість до Жабя з відки поїде до Криворівні, де чекає єго гурток щирих приятелів.

— **Ще одна жертва безглуздого шпорту** — бо так треба назвати непотрібне і без всякої цілі лаженє по неприступних скалах, котре нікому ніякого хісна не принесе а може лиш чоловіка житя позбавити, як ось стало ся і в сім случаю. Одну жертву, бл. п. Шулякевича, студента політехніки, відвели в суботу по полудни на місце вічного упокою на Личаківскім кладовищи а того самого дня в полудне знайдено в горах другу жертву, трупа татраньского провідника Климка Бахледи. В пятницю по полудни вибрала ся із Закопаного нова експедиция під проводом п. Заруского шукати Бахледу. Ся експедиция складала ся з 17 членів, і зайшовши в гори розділила ся в суботу досьвіта на чотири партиї і одна з них пішла на вершок званий Малим Яворовим. Не могучи зійти з того вершка на долину з другого боку, спускала ся линвами з него і тут в глубині 200 метрів в прогалині між скалами знайшла трупа Климка Бахледи страшно покаліченого. Труп лежав без голови; відорвана голова лежала ціла розторощена на боці. Із сердака остались лиш кусні і висіли на скалі. Така страшна судьба стрітила одного із найздібнійших провідників в Татрах, котрий без сумніву знав кождий кутик в горах, кожду стежку і налазив ся досить за свого житя, щоби міг знати як і куди в горах ступати. Єсть то перший провідник, котрий згинув в Татрах. Тіло єго полишено на місци аж до неділї, бо участники експедициї були так змучені, що мусіли через ніч випочити і аж в неділю взяли ся добувати тіло нещасливого.

Телеґрами.

Атини 16 серпня. Заступники Анґлиї, Росиї і Франциї звернули увагу грецкого правительства на небезпечність кретийских кандидатур до грецких народних зборів. Правительство відповіло, що справа лежить поза границями єго компетенциї; обіцяло мимо того занята супротив кандидатів становище, на якім стоять держави і вплинути на них, щоби взяли назад свої кандидатури.

Атини 16 серпня. Звістний кретийский діяч Міхелїдакіс заявив, що під ніяким услівем не приме кандидатури до грецких народних зборів. Думають, що єго примір послужить за взорець для других.

Яйче 16 серпня. Вчера відбуло ся тут відслонене памятника Цісаря фондованого ветеранами.

Ґрац 16 серпня. Вчера отворено тут в присутности міністра Штірґкга VIII межинародний з'їзд зоольоґів. Міністер Штірґкг виголосив при сїй нагоді бесіду в мові францускій і німецкій.

Париж 16 серпня. З причини зелїзничої катастрофи під Сожон президент Фалїєр висказав бажанє, щоби відпала тота часть єго подорожі, котра була призначена для приятности.

Капштадт 16 серпня. Корабель Terra Nuova призначений для полярної виправи Скотта, о котрого судьбі через якийсь час не було вісти, добачено оногди коло рога Доброї Надії.

Цетинє 16 серпня. Вчера по полудни кн. Николай зложив візиту начальникови турецкої місиї ґратуляцийної, був. вел. везирови Гільмі паші. Візита тревала 20 мінут. Князь надав везирови велику ленту ордера Данила.

Цетинє 16 серпня. Турецкий кружляк „Гамідіє" прибув з бувшим великим везиром Гільмі-пашою і специяльною місиєю до Бару (Антіварі), де єго повитано сальвою 21 вистрілів з пушок. По повитаню Гільмі-паші ґубернатором явив ся кн. Петро з турецким послом

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45** **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·23, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).